

ning ühel päeval oli priõke neormees walmis, kellel nüüd kaa kohus oli, enesele ametid walitseda, mis kõige enam tema meele pärast oleks.

Willem soovis, laiemicheks hankata. Et see nüüd kõll niihäästi wanaemal kui kaa riistiemal waastu meelt oli, siiski naad ei saanud neormehe seestpidise sundmissele üle wöötu ja Willem läks siis otsekohje sadamadse, madruuse kohta otsuma. T'a sai kaa ühe laeva peale waastu wöötud, ja et kõll lippas mitte wäga t'a meeple pärast ei elnud, lubas t'a siiski teisel päeval tagasi minna. Enne kui emaga Jumalaga jättis, läks t'a riistiemal juure. See oli kaa juba wana ja sealjuures puruvaene, nõnda, et Willem õiete imelks pani, kust eidekse seda raha sai, mis eest temale kohvi ja saija lava peale töi, mis, üigust ütelda, hästi kõll maitsed.

Kui pidid lahkuma, ütles riistienia: „Et m'a wana olen ja minu silmad siud wist enam mitte näha ei saa, siis tahau sulle kaasa anda, mis muul wöimalik. Säh, siin seda kuldpeningi

muusta päewaks ja seda wana kohvi wedki! Sellega on lugu nõnda: Kui sull midagid waja on, elgu mis tahhes, seda saadab sulle kohvi weeki kohve, kui s'a aga kohtlase meelega soovid ja mitte ahnuuse pärast. Sul pole siis mund tarvis teha, kuid aga ütesda:

„Weeki, wedki leeruta,
Minu soovi täida s'a!”
ja nimetad siis seda soovitud asia, siis on see s'u kääs. Alga hoia, et s'a mitte ahneks ei lähää, see oleks s'u õnnetus!”

Willem ei tahtnud sugugi uuskuda, et see wana lagunud wedki imie tükkia wööda korrake saata. Ometi wöttis t'a asia kaasa, wana riistiemal mälestusfeks, jättis eidekest Jumalaga ja töttas koju. — Süün andis kuldpeningi ema lättile, labkus siis raske südamega nutjast ja läks, kohvi wedki kaenla all, laeva peale.

Seal fündis, et hakkatusel igamees teda pilkas selle wana riista pärast ja et t'a kõll mitu korda ära seletas, et see temale ühest heast eidekest antud, siiski ei mõistnud toored madrused tema südame